

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **J. H.**,
bytem X,
zastoupen JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou
se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice,

proti

žalovanému: **policejní prezident ve věcech služebního poměru**
se sídlem Policejní prezidium, Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. května 2018, č. j.: PPR-20321-44/ČJ-2008-31,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále jen „žalovaný“), kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí ředitele Správy Policie České republiky Severočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 15. 12. 2006, č. j. PSV-8-862/FPO-26-2006, jímž bylo podle § 155 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „ZSP“) ve znění účinném k 4. 9. 1999, ve spojení s § 253 odst. 2 a § 256 odst. 1 a 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“ nebo „ZP“) rozhodnuto tak, že je žalobce povinen zaplatit České

republiky – Ministerstvu vnitra, územnímu pracovišti Správy Policie České republiky Severočeského kraje úroky z prodlení ve výši 12% z částky 1 033 800 Kč za dobu ode dne 4. 9. 1999 do 8. 10. 2006, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, tak, že část výroku, která zní „podle § 155 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků PČR (dále též ZSP) ve spojení s § 253 odst. 2 a § 256 odst. 1 a 2 zákona č. 65/1965 Sb., Zákoník práce (dále i ZP), zaplatit České republice-Ministerstvu vnitra, územní pracoviště: Policie ČR, Správa Severočeského kraje, Ústí nad Labem, Lidické nám. 899/9 (dále policie), 12% úroky z prodlení z částky 1.033.800,- Kč za dobu ode dne 4. 9. 1999 do 8. 10. 2006, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.“ bude nově znít „podle § 75 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, (dále též „ZSP“) a § 155 ZPS, ve znění účinném ke dni 4. září 1999, ve spojení s § 253 odst. 2 a § 256 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, (dále též „ZP“) a s § 14 odst. 5 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění účinném od 1. ledna 2001 do 29. února 2016, s přihlédnutím per analogiam iuris k §121 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a k § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění účinném ke dni 4. září 1999, zaplatit České republice – Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje částku 806 881 Kč jako úroky z prodlení ve výši 11% z částky 1 033 800 Kč za dobu, po kterou byl v prodlení se splněním závazku, ode dne 4. září 1999 do 8. října 2006, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.“

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě shrnul průběh řízení a namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní závěry a nesprávné hodnocení zjištěného skutkového stavu.
3. V první žalobní námitce tvrdil, že žalovaný postupoval při posuzování věci nesprávně a účelově tak, aby mohl odmítnout žalobcem již dříve vznesenou námitku promlčení nároku poškozené na zaplacení úroků z prodlení z částky 1 033 800 Kč pro marné uplynutí subjektivní promlčecí doby. Vytkl žalovanému, že se zaměřil výhradně na listiny vzniklé po zahájení trestního stíhání a nevyjádřil se k listině „služební charakteristika“ ze dne 13. 9. 1996, kterou podepsal bezprostředně nadřízený žalobce ppkl. JUDr. F. H., z níž vyplývá, že žalobce ukončil dne 16. 7. 1996 služební poměr na vlastní žádost poté, co vyšlo najevo, že zpronevěřil svěřené peníze určené na odměny podřízených pracovníků (dále jen „služební charakteristika“). Dále uvedl, že i kdyby připustil, že v době sdělení obvinění dne 25. 6. 1996 pro kvalifikaci jednání žalobce jako zpronevěry dle § 248 odst. 1, 2 trestního zákoníku bylo možné předpokládat pouze nižší škodu a úsudek o možné výši škody by nemohl být ani přibližný, tak okamžik, kdy se poškozený ze sdělení vyšetřovatele dne 18. 10. 1996 dozvěděl, že žalobce je stíhán pro trestný čin zpronevěry dle § 248 odst. 1, 3 trestního zákoníku jako Ředitel Úřadu cizinecké a pohraniční policie v Ústí nad Labem (dále též „sdělení vyšetřovatele“), je nepochybně okamžikem, kdy poškozený má již orientační (přibližnou) znalost rozsahu (nejnižší možné výše) škody a tudíž mu nic nebrání podat žalobu, v tomto případě vydat rozhodnutí ve věcech služebního poměru dle služebního zákona, či alespoň z opatrnosti zahájit příslušné řízení. Vzhledem k tomu, že se poškozený dozvěděl o škodě a kdo za ni odpovídá nejpozději dne 18. 10. 1996, byl nárok na náhradu škody dne 10. 6. 1999 promlčen. Jelikož byl nárok poškozeného uplatněn po uplynutí promlčecí doby a žalobce v řízení ve věcech služebního poměru vznesl námitku promlčení, zanikla povinnost žalobce úroky z prodlení poškozenému hradit.

4. Ve *druhé* žalobní námitce žalobce vyjádřil přesvědčení, že měl být poškozený v trestním řízení aktivnější a dříve své nároky uplatnit, jeho neaktivita nemůže mít na žalobce negativní dopad.
5. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž podrobně rozvedl, proč za okamžik rozhodný pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby nároku na úroky z prodlení považuje den 5. 5. 1999, kdy byl zmocněnec poškozené poučen o právech poškozené v trestním řízení, nikoli den 18. 10. 1996, kdy se poškozený dozvěděl o skutečnosti, že trestný čin žalobce souvisí s jeho výkonem služby. K tomu dále konstatoval, že poškozený byl jako zaměstnavatel žalobce skutečně informován o trestné činnosti žalobce, následně i o její souvislosti s výkonem služby žalobce, a to nejpozději dne 18. 10. 1996. Vzhledem k délce doby páčání trestné činnosti žalobce a značné obtížnosti vyšetřování poškozenému však poškozený k tomuto okamžiku nemohl vyhodnotit ani alespoň přibližnou výši vzniklé škody, neboť částka uvedená ve sdělení ze dne 18. 10. 1996 odpovídala výši značné škody, tedy minimálně částce 200 000 Kč. V průběhu trestního řízení se však škoda způsobená trestným činem vyšplhala až na výslednou částku 1 033 800 Kč. K otázce promlčení odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 29 Cdo 3688/2011, podle které pokud se na vzniku škody způsobené právnické osobě podíleli všichni členové jejího statutárního orgánu či další osoby oprávněné za právnickou osobu podat jménem právnické osoby žalobu o náhradu škody, běží subjektivní promlčecí doba až ode dne, kdy se o tom, kdo je povinen k náhradě škody, dozvěděla nebo mohla dozvědět osoba oprávněná podat za právnickou osobu či jejím jménem žalobu o náhradu škody proti členovi statutárního orgánu, která se na vzniku škody nepodílela. Závěry vyplývající z této judikatury žalovaný vztáhl i na projednávanou věc, neboť i v něm je rozhodným okamžikem, kdy se o skutečnosti, že byla poškozenému způsobena škoda, dozvěděla příslušná oprávněná osoba, tedy JUDr. J. P., který za poškozenou v řízení vystupoval. Základním předpokladem pro to, aby poškozenému v trestním řízení bylo umožněno uplatnění jeho práv, je jeho řádné poučení. Poškozený se dozvěděl o výši škody dne 5. 5. 1999, kdy jej orgán činný v trestním řízení poučil cestou JUDr. P.. Žalovaný tedy setrval na svém závěru, že ke dni uplatnění nároku na náhradu škody nebylo právo poškozeného na náhradu škody ani na úroky z prodlení promlčeno, a rozhodnutí žalovaného tak bylo vydáno v souladu se zákonem.
7. K argumentům žalobce dále poznamenal, že neprovedl důkaz celým spisem trestního řízení, neboť to považoval za nadbytečné, když do spisového materiálu doplnil veškeré dokumenty, které byly relevantní pro zjištění okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl o alespoň přibližné výši škody a o tom, kdo za ni odpovídá, jak jej zavázal zdejší soud v posledním rozsudku.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

9. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy, neboť ty jsou, vyjma úplného trestního spisu (trestní spis Krajského soudu v Ústí

nad Labem sp. zn. 1 T 116/2000), součástí spisového materiálu, z něhož soud při rozhodování vychází, jejich provedení by tudíž bylo nadbytečné. Trestní spis není pro posouzení věci nezbytný, neboť správní spis obsahuje relevantní listiny z trestního spisu, z nichž vyplývají skutečnosti rozhodné pro právní posouzení věci.

10. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu, ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podstatou sporu je posouzení, zda žalovaný stanovil okamžik, kdy se poškozený dozvěděl o alespoň přibližné výši škody a o tom, kdo za ni odpovídá, v souladu se zákonem či nikoli.
12. Mezi účastníky je nesporný skutkový stav, soud proto z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a vyjádření žalovaného k podané žalobě jen ověřil, že žalobce byl na základě rozsudku Vrchního soudu v Praze (dále též „VS v Praze“) ze dne 21. 6. 2006, č. j. To 32/2006, který nabyl právní moci téhož dne, uznán vinným z trestného činu zpronevěry dle § 248 odst. 1 a odst. 3 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „trestní zákon“), kterého se dopustil v období od 24. 4. 1992 do 31. 5. 1996, a byla mu mimo jiné uložena povinnost zaplatit poškozené České republice - Policii České republiky, Správě Severočeského kraje se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „poškozený“) na náhradu škody částku 1 033 800 Kč. Se zbytkem svých nároků byl poškozený odkázan na řízení ve věcech občanskoprávních. Vzhledem k tomu, že žalobce byl příslušníkem Policie ČR, bylo o zbytku nároku poškozeného, spočívajícím v nároku na náhradu úroků z prodlení z částky 1 033 800 Kč, třeba rozhodnout podle ZSP, resp. později podle zákona o služebním poměru.
13. Správní orgán 1. stupně vydal ve věci nároku na úhradu úroků z prodlení, které žalobce na výzvu neuhradil, dne 15. 12. 2006 prvostupňové rozhodnutí, v němž podle § 155 ZSP ve spojení s § 253 odst. 2 ZP uložil žalobci povinnost hradit 12% úroky z prodlení z částky 1 033 800 Kč, odpovídající výši škody přiznané poškozené rozhodnutím v trestním řízení, za dobu od 4. 9. 1999 do 8. 10. 2006, neboť se žalobce o uplatněném nároku na náhradu škody dozvěděl dne 31. 8. 1999 při prostudování trestního spisu, měl jej tak uspokojit do dne 3. 9. 1999. Jelikož tak neučinil, ocitl se ode dne 4. 9. 1999 v prodlení, které trvalo do dne 8. 10. 2006, neboť dne 9. 10. 2006 žalobce nárok uspokojil. Výše úroku z prodlení byla stanovena jako dvojnásobek diskontní sazby ČNB (ta ke dni prodlení činila 6 %).
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal obdobně jako v podané žalobě. K jeho odvolání byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 7. 2007, č. 838 (dále jen „1. rozhodnutí žalovaného“) tak, že sazba úroků z prodlení byla snížena na 11 %.
15. Proti 1. rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který toto rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozsudkem ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Ca 267/2007-79, neboť oba správní orgány vycházely v řízení pouze z úpravy obsažené v ZPS a nerefletovaly změnu právní úpravy zákonem o služebním poměru.
16. Žalovaný následně vydal nové rozhodnutí ze dne 21. 9. 2009, č. j. PPR-20321-9/ČJ-2008-99KP (dále jen „2. rozhodnutí žalovaného“), kterým změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobci uložil povinnost uhradit poškozené částku 880 968 Kč jako 12% úrok z prodlení

z částky 1 033 800 Kč, který za dobu ode dne 2. 9. 1999 do 8. 10. 1999. Žalovaný v tomto svém rozhodnutí vycházel z § 95 ZSP, nikoli z ustanovení § 155 ZSP ve spojení s § 253 odst. 2 a § 256 odst. 1 a 2 ZP, podle něhož bylo rozhodnuto v prvostupňovém rozhodnutí. Změnu data počátku prodlení žalobce s úhradou náhrady škody žalovaný odůvodnil tak, že se náhrada škody v projednávaném případě neřídí úpravou obsaženou v ZP. Měl za to, že žalobce měl uspokojit nárok poškozené na náhradu škody nejpozději dne 1. 9. 1999, tedy dne následujícího po dni, kdy se o požadavku poškozené dozvěděl. Jelikož tak neučinil, ocitl se od následujícího dne v prodlení. Vzhledem ke změně data byla změněna i výše úroků z prodlení, když ke dni 2. 9. 1999 činil dvojnásobek diskontní sazby 12 %.

17. I proti 2. rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji svým rozsudkem ze dne 23. 5. 2013, č. j. 8 Ca 318/2003-3 zamítl jako nedůvodnou. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 56/2013-25, rozsudek zdejšího soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, podle kterého se v projednávané věci žalovaný domáhá úroků z prodlení sice z přiznané částky, avšak za dobu předcházející právní moci rozsudku, jímž byl hlavní nárok (náhrada škody) policii přiznán. Takový nárok, může obstát, ale také nemusí. Náhrada škody byla pravomocně přiznána policii rozsudkem VS v Praze. O uplatněném nároku policie na úroky z prodlení však zároveň rozhodnuto nebylo (nárok nebyl ani zamítnut) a policie byla ohledně zbývajících částí uplatněných nároků (tedy i dříve uplatněného nároku na úrok z prodlení) odkázána na občanskoprávní řízení. Jelikož služební zákon obsahuje v ust. § 206 odst. 2 úpravu stavení běhu promlčecí lhůty pro případy, kdy příslušník bezpečnostního sboru uplatní právo tam uvedeným způsobem, avšak nezakotvuje obdobné právo ve prospěch bezpečnostního sboru je třeba, podle závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, analogicky aplikovat nejbližší příslušná ustanovení občanskoprávní úpravy. Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „*policie se v trestním řízení připojila s nárokem na náhradu škody (sdělením č. j. PSV-14-54/E-05-99 ze dne 10. 6. 1999), jakož i na úroky z prodlení (sdělením PSV-14- 74/E-05-99 ze dne 25. 8. 1999). Prvá podmínka stavení běhu promlčecí doby u obou nároků byla tedy splněna a je třeba připustit, že nebylo-li právo policie na úroky z prodlení promlčeno v době, kdy je policie uplatnila v adhezním řízení, došlo od uplatnění tohoto nároku ke stavení promlčecí lhůty. Běh promlčecí lhůty pak pokračoval až po pravomocném skončení trestního řízení rozsudkem Vrchního soudu v Praze. Pokud nebyla v adhezním řízení uložena povinnost nahradit poškozenému celou uplatněnou náhradu škody, může poškozený uplatnit nárok v občanském soudním řízení v promlčecí době, jejíž běh pokračoval po skončení (po právní moci rozhodnutí) trestního řízení.*“ Podle NSS skutečnost, že žalovaný, resp. poškozená Policie ČR nepodala opravný prostředek proti rozhodnutí o náhradě škody, není případem, kdy by účastník v řízení řádně nepokračoval. Druhou zásadní podmínku dle § 112 OZ představuje řádné pokračování v řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že ke stavení běhu promlčecí doby k uplatnění nároku policie na úrok z prodlení mohlo dojít jen po specifikovanou dobu pokračování trestního řízení před Vrchním soudem v Praze. Rozhodnutí soudu sice zakládá běh nové promlčecí doby pro nárok na náhradu škody i úroky z prodlení, avšak jen počínaje dnem právní moci rozhodnutí o přiznání hlavního nároku. Běh promlčecí doby v předcházejícím období je ve vztahu k úrokům z prodlení třeba posuzovat samostatně, přičemž samostatné promlčení nároku na úroky z prodlení již v době před přiznáním náhrady škody vyloučené není (str. 27 až 28 rozsudku NSS). Zdejšímu soudu tak bylo vytknuto, že se ve svém rozsudku nezabýval námitkou žalobce promlčení nároků jak na náhradu škody, tak na náhradu

úroků z prodlení. Proto jej v dalším řízení NSS zavázal, aby vypořádal uplatněné žalobní námitky s přihlédnutím k východiskům kasačního rozsudku.

18. Zdejší soud ve věci následně potřetí rozhodl rozsudkem ze dne 30. 1. 2018, č. j. 8 A 129/2014-75 tak, že zrušil 2. rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení měl žalovaný doplnit skutková zjištění, zjistit a řádně odůvodnit, kdy nastal počátek běhu subjektivní promlčecí doby dvou let podle § 106 odst. 1 OZ a postavit na jisto, kdy se poškozený dozvěděl o vzniku škody a o tom, kdo za ni odpovídá. Jako z okamžiku uplatnění práva na náhradu škody měl žalovaný vyjít z data 10. 6. 1999 a posoudit, zda k tomuto dni bylo právo poškozeného (*pozn. soudu: na náhradu škody*) promlčeno či nikoli. Podle závěrů právního hodnocení zjištěného skutkového stavu měl poté rozhodnout o povinnosti žalobce k zaplacení úroků z prodlení. Pokud ke dni 10. 6. 1999 nedošlo k promlčení práva poškozeného na náhradu škody, měl žalovaný rozhodnout o příslušenství pohledávky v souladu s právními závěry soudu tak, že okamžikem, kdy se poškozený s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení připojil, byl běh promlčecí doby přerušen a promlčecí doba neběžela až do pravomocného rozhodnutí trestního soudu, tedy do dne 21. 6. 2006. Žalovaný měl též vzít v úvahu, že ke dni, kdy se pravomocné rozhodnutí VS v Praze stalo vykonatelným, byl žalobce povinen škodu zaplatit a pokud tak neučinil, ocitl se v prodlení v s peněžitým plněním dle § 517 OZ, přičemž povinnost platit úroky z prodlení byla ukončena zaplacením dluhu, tj. částky 1 033 800 Kč dne 9. 10. 2006.
19. V dalším řízení rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím (v pořadí třetím), jímž změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, jak je uvedeno v úvodu, kdy nárok poškozeného na náhradu škody, respektive náhradu úroků z prodlení promlčeným neshledal. Vázán právním názorem soudu doplnil spisový materiál (str. 10-14) a poukázal na data rozhodných skutkových okolností (str. 12 až 13). Za použití zákonných ustanovení a judikatury NSS a Nejvyššího soudu ČR na podkladě zjištěného skutkového stavu uvedl důvody (str. 14 a násl.), pro které určil za počátek běhu promlčecí doby nároku na náhradu škody (str. 13 až 16) a nároku na úroky z prodlení (str. 16 až 19) den následující po dni 5. 5. 1999, kdy byl poškozený o nároku na náhradu škody, jež byla trestným činem žalobce způsobena a o možnosti uplatnit jej v trestním řízení, poučen. Konstatoval, že se dne 10. 6. 1999 poškozený připojil k trestnímu řízení a domáhal se zaplacení 1 520 600 Kč. Následně dne 25. 8. 1999 požadoval zaplacení částky 1 439 100 Kč s úrokem z prodlení ve výši dvojnásobku diskontní sazby ČNB, platné v době seznámení obviněného s výsledky vyšetřování, a to za dobu od prvního dne, následujícího po skončení seznámení obviněného s výsledky vyšetřování do zaplacení. Při posouzení relevance data 18. 10. 1996 (sdělení vyšetřovatele) vyšel ze závěrů posledního rozsudku soudu a judikatury NS. Poukázal na obsah sdělení vyšetřovatele a uvedl, že toto datum nelze považovat za okamžik, kdy se poškozený dozvěděl o výši škody a o tom, kdo za škodu odpovídá z důvodů, které v odůvodnění podrobně rozvedl (str. 14 až 16). K tomu zdůraznil, že žalobce páchal trestnou činnost a škodu úmyslně po dobu 4 let. Výše škody, od které se odvíjí právní kvalifikace skutku, v průběhu tří let od zahájení trestního stíhání neustále stoupala podle toho, kolik příslušníků, kteří spadali do kázeňské pravomoci žalobce, již bylo vyslechnuto, přičemž žalobci bylo podřízeno více jak 350 příslušníků. Jen oni mohli uvést, zda byli o odměny v průběhu 4 let kráceni a mohli osvědčit pravost podpisu na kázeňských rozkazech, kterými jim měla být odměna udělena. Dokud nebyl proveden výslech všech těchto osob, nebylo možné učinit ani přibližný úsudek o možné výši škody. Pokud se poškozený z pozice zaměstnavatele žalobce dne 18. 10. 1996 dozvěděl o škodě ve výši

nejméně 200 000 Kč, nelze tuto částku považovat za orientační či alespoň přibližnou výši škody.

20. Pro meritum věci tak žalovaný považoval za podstatné, že se poškozený prokazatelně seznámil s výší škody až dne 5. 5. 1999, kdy byl cestou pověřené osoby (JUDr. Protiva) poučen o právech v trestním řízení, načež dne 10. 6. 1999 uplatnil právo na náhradu škody vůči žalobci a připojil se s tímto návrhem k trestnímu řízení v částkách, které žalovaný specifikoval (celkem 1 520 600 Kč). Měl tedy za to, že promlčecí doba pro uplatnění nároku na úroky z prodlení počala běžet dne 6. 5. 1999, okamžikem připojení se poškozeného s nárokem k trestnímu řízení byl její běh přerušen do dne vydání pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze dne 21. 6. 2006. Dne 9. 10. 2006 uhradil žalobce na účet poškozeného částku 1 033 800 Kč, která představovala výši škody. K tomu žalovaný poukázal na ust. § 106 odst. 2 OZ, potažmo § 148 odst. 3 ZSP a konstatoval, že žalobce páchal trestnou činnost, resp. jednotlivé dílčí útoky pokračující trestné činnosti, v období od 24. 4. 1992 do 31. 5. 1996 úmyslně, proto byla objektivní lhůta desetiletá. Ta počala běžet den po spáchání posledního dílčího skutku, tedy dne 1. 6. 1996. Poškozený uplatnil nárok na náhradu škody dne 10. 6. 1999, tedy jej uplatnil předtím, než objektivní desetiletá lhůta uplynula. S ohledem na to, že objektivní i subjektivní lhůta pro uplatnění nároku na náhradu škody ke dni 10. 6. 1999 neuplynula, žalovaný uzavřel, že tento nárok byl poškozeným uplatněn řádně a včas, nebyl promlčen, a proto je na místě rozhodnout o povinnosti žalobce zaplatit též úroky z prodlení, které jsou příslušenstvím pohledávky.
21. Ve vztahu k úrokům z prodlení žalovaný vyšel z ust. § 110 odst. 3 OZ. Zopakoval, že se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá dne 5. 5. 1999. Tehdy poprvé mohl uplatnit nárok na úhradu úroků z prodlení. Ode dne následujícího počala běžet promlčecí doba nejen ve vztahu k náhradě škody, ale také k úrokům z prodlení. Poškozený se s nárokem na náhradu úroků z prodlení k trestnímu řízení připojil dne 28. 8. 1999, přičemž k tomuto datu nebylo právo na náhradu úroků z prodlení promlčeno. Uplatněním tohoto práva došlo ke stavění běhu promlčecí doby dle § 112 OZ ve znění ke dni 4. 9. 1999, do dne vydání pravomocného rozsudku VS v Praze dne 21. 6. 2006. Tam však soud odkázal poškozeného s částí nároku na úhradu úroků z prodlení na občanskoprávní řízení, resp. jiné než trestní řízení. Proto dne 22. 6. 2006 počala opět běžet promlčecí doba a to do dne 20. 11. 2006, kdy bylo žalobci doručeno sdělení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru o povinnosti uhradit poškozenému úroky z prodlení. Právo na úroky tak nebylo promlčeno a nárok byl uplatněn řádně a včas. Podle žalovaného uvedené platí, i pokud by byla promlčecí doba posuzována podle § 106 odst. 1 OZ. Žalobce byl v prodlení s úroky ode dne 4. 9. 1999 do 8. 10. 2006, neboť se dne 31. 8. 1999 při seznámení se spisem trestního řízení dozvěděl o požadavku poškozeného na náhradu škody, byl tak povinen uspokojit jeho nárok, což učinil až 9. 10. 2006.
22. Podle stanoviska žalovaného se tak poškozený s nárokem na náhradu škody a úroků z prodlení připojil k trestnímu řízení řádně a včas, proto jeho právo nebylo promlčeno. K tomu uvedl podrobný výpočet úroku z prodlení (str. 18). Dále konstatoval změnu svého rozhodnutí spočívající ve zpřesnění výroku v tom smyslu, že byla doplněna ustanovení právních předpisů rozhodných pro posouzení věci (str. 19). Konečně se vypořádal i s jednotlivými odvolacími námitkami a uvedl důvody, proč jim nevyhověl (str. 19 až 22).
23. *První* žalobní námitku lze shrnout jako nesouhlas žalobce se stanovením okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl o alespoň přibližné výši škody a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle tvrzení žalobce je nárok poškozeného promlčen.

24. Pro posouzení je předně třeba ověřit, zda žalovaný postupoval v souladu s právním názorem, kterým jej zdejší soud v posledním rozsudku závázal, a posoudit správnost právních závěrů žalovaného v otázce případného promlčení nároku poškozeného na náhradu škody a jejího příslušenství, úroků z prodlení. Jak bylo shora uvedeno v rozsudku NSS (č. j. 3 Ads 56/2013-25) a na něj navazujícím rozsudku zdejšího soudu (č. j. 8 A 129/2014-75) je nutno vyjít z obecné úpravy promlčení občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013.
25. Podle § 106 OZ: *(1) Právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. (2) Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.*
26. Soud o otázce promlčení uvážil takto:
27. V projednávané věci činí v souladu s § 106 OZ subjektivní promlčecí doba dva roky, objektivní promlčecí doba deset let. Skončí-li přitom běh některé ze lhůt, právo se promlčí bez ohledu na případný běh druhé promlčecí doby (srovnej rozsudek NS sp. zn. 25 Cdo 2573/2012). Počátek běhu a další běh objektivní promlčecí doby není mezi účastníky řízení sporný, je tedy na místě zabývat se pouze otázkou běhu a případného marného uplynutí promlčecí doby subjektivní.
28. Z výše popsané zákonné úpravy, ustálené judikatury, jakož i z předchozího rozhodnutí soudu ve věci vyplývá, že se počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty váže na vědomost poškozeného o vzniklé škodě a o osobě, která za ni odpovídá. Tato vědomost se vztahuje na poškozeného, nikoli na jinou osobu, např. jeho právního zástupce. Obě podmínky počátku běhu subjektivní promlčecí doby musí být naplněny kumulativně a je přitom nutno vycházet z prokázané vědomosti poškozeného, nestačí pouhá možnost se o škodě a škůdci dozvědět (srovnej rozsudek NS sp. zn. 33 Odo 477/2001). O osobě, která odpovídá za vzniklou škodu, se poškozený dozví, jakmile obdrží informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek o osobě konkrétního škůdce. O škodě se poškozený dozví, když se dozví o majetkové či nemajetkové újmě určitého druhu a rozsahu, kterou lze vyčíslit v penězích, a o skutečnostech rozhodných pro její peněžité vyčíslení (srovnej rozsudek NS sp. zn. 25 Cdo 1098/2004). K uplatnění nároku u soudu není přitom třeba, aby poškozený znal výši škody přesně (např. na základě odborného posudku), nýbrž ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 OZ se o škodě dozví tehdy, když má k dispozici údaje, které mu umožňují podat žalobu o náhradu škody, tj. když nabyl vědomost o rozsahu mu způsobené majetkové újmy, kterou lze dostatečně objektivně vyjádřit v penězích alespoň v přibližné sumě, s možností jejího dodatečného zpřesnění (srovnej rozsudek NS sp. zn. 21 Cdo 551/2005). Výše škody se zjišťuje v soudním řízení, definitivní závěr o ní může být vždy obsažen až v pravomocném soudním rozsudku (srovnej rozsudek NS sp. zn. 25 Cdo 3804/2014).
29. Z podání, jímž poškozený uplatňuje svůj nárok na náhradu škody, musí být přitom patrné, z jakých důvodů a v jaké výši poškozený nárok na náhradu škody uplatňuje. Pro uplatnění nároku co do výše škody postačuje alespoň uvedení minimální částky, v jaké má být způsobená škoda nahrazena.
30. Soud se zabýval otázkou okamžiku rozhodného pro počátek běhu promlčecí doby, jeho určením a odůvodněním ze strany žalovaného. Soud má shodně s názorem žalovaného za to, že ze sdělení vyšetřovatele ze dne 18. 10. 1996 nemohl poškozený ani alespoň přibližně

stanovit rozsah jemu vzniklé škody, neboť byl tímto sdělením toliko informován, že žalobce spáchal trestný čin, jímž způsobil značnou škodu na cizím majetku, nejméně 200 000 Kč. Vrchní soud v Praze však v konečném rozhodnutí v trestním řízení uložil žalobci povinnost uhradit poškozené škodu ve výši 1 033 800 Kč, a to navíc s odpočtením částky 41 000 Kč, která byla před vydáním rozsudku poškozenému vrácena (list č. 27 rozsudku č. j. To 32/2006). Částku „nejméně 200 000 Kč“ nelze považovat za alespoň přibližnou částce 1.074.800 Kč, tedy finální výši škody vzniklé poškozenému v souvislosti s trestnou činností žalobce. Jedná se totiž o částku mnohonásobně vyšší. Ke dni 18. 10. 1996 tedy nebyla naplněna podmínka skutečné vědomosti poškozeného o škodě a jejím rozsahu, nezbytná pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby.

31. Z klasifikace trestných činů obsažené v poučení poškozeného v trestním řízení ze dne 5. 5. 1999 naopak vyplývá, že žalobce je stíhán pro trestný čin zpronevěry, kterým způsobil značnou škodu (nejméně 200 000 Kč) a trestný čin podvodu, kterým způsobil škodu velkého rozsahu (vycházejí z rozhodného znění § 89 odst. 14 trestního zákona a § 1 nařízení vlády č. 464/1991 Sb. nejméně 1.000.000 Kč). Poškozený se z poučení dozvěděl o spodní hranici škody, která mu byla trestným činem způsobena. Tato spodní hranice, 1.200.000 Kč, se přitom velmi blíží konečné výši škody přiznané v trestním řízení. Soud tak přisvědčuje stanovisku žalovaného, že ke dni 5. 5. 1999 poškozený prokazatelně nabyl vědomost o škodě a škůdci, a byly tak naplněny obě podmínky nezbytné pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby. Tím soud považuje za vyvrácené tvrzení žalobce, že k naplnění podmínek pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby došlo dne 18. 10. 1996.
32. Soud tak vešel na argumentaci žalovaného, který jako datum rozhodné pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby určil den 5. 5. 1999, kdy byl poškozený prostřednictvím pověřené osoby poučen o nároku na náhradu škody a možnosti navrhnout, aby soud uložil škůdci povinnost škodu nahradit. Toto poučení, jenž je součástí správního spisu, obsahuje mimo jiné též klasifikaci trestných činů, jichž se žalobce dopustil, a to trestného činu zpronevěry a podvodu podle § 248 odst. 1 a 3 a § 250 odst. 1 a 4 trestního zákona. Poškozený následně uplatnil svůj nárok na náhradu škody v adhezním řízení dne 10. 6. 1999, přičemž vyčíslil škodu na 1.520.600 Kč. Podáním ze dne 25. 8. 1999 pak upravil výši vzniklé škody na částku 1 439 100 Kč a zároveň se též připojil s nárokem na úhradu úroků z prodlení ve výši dvojnásobku diskontní sazby ČNB, platné v době seznámení obviněného s výsledky vyšetřování, a to za dobu od prvního dne následujícího po skončení seznámení obviněného s výsledky vyšetřování do zaplacení částky.
33. Na základě shora uvedeného soud odmítá tvrzení žalobce o tom, že se žalovaný nezabýval okamžikem rozhodným pro posouzení běhu subjektivní promlčecí lhůty, respektive, že jednal účelově, pokud nepřisvědčil stanovisku žalobce, že takovým datem měl být den 13. 9. 1996 (datum služební charakteristiky žalobce podepsané náměstkem ředitele Policie ČR Správy severočeského kraje Ústí nad Labem pplk. JUDr. F. H., z níž vyplývá ukončení služebního poměru se žalobcem pro zpronevěru svěřených peněz), respektive den 18.10.1996, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a kdo ji způsobil ovšem nikoli ve smyslu shora uvedené argumentace žalovaného, kterou soud shledal souladnou se zákonem.
34. K tvrzení nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud opětovně poukazuje na závěry předchozího rozsudku (ve věci sp. zn. 8A 129/2014), kde žalovanému uložil, aby doplnil spisový materiál a následně se vypořádal se skutkovými zjištěními tak, aby řádně určil a odůvodnil datum, kdy nastal počátek běhu subjektivní promlčecí doby. Soud na

tomto místě odmítá dílčí námitku žalobce, že žalovaný doplnil spisový materiál v nedostatečném rozsahu, neboť listiny, které si žalovaný pro doplnění skutkových zjištění opatřil, v souhrnu s ostatními podklady správního řízení, osvědčují dostatečně zjištěný skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a soud nemá pochyb o tom, že tvoří dostatečný podklad pro zákonný závěr žalovaného uvedený v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Důvody, které žalovaný uvedl, současně vyvrací tvrzení žalobce o významu data 13. 9. 1996 (osobní charakteristika žalobce) a 18. 10. 1996 (sdělení vyšetřovatele) jako rozhodného okamžiku pro posouzení prodlení v dané věci.

35. K posouzení promlčení nároku na náhradu škody je třeba mít postaveno na jisto, kdy se poškozený o škodu dozvěděl (srovnej rozsudek NS sp. zn. 25 Cdo 1313/2014). Jak již bylo výše uvedeno, soud zastává shodné stanovisko jako žalovaný, tedy že se poškozený o škodu dozvěděl dne 5. 5. 1999, a přisvědčuje argumentaci, jíž žalovaný své stanovisko odůvodnil. Z dříve vysloveného závazného právního názoru zdejšího soudu vyplývá, že poškozený uplatnil svůj nárok na náhradu škody dne 10. 6. 1999. Běh promlčecí doby byl od uplatnění práva poškozeného dne 10. 6. 1999 stavěn do dne 21. 6. 2006, kdy byla pravomocným rozsudkem VS v Praze žalobci uložena povinnost nahradit poškozenému škodu a poškozený byl se zbytkem nároků odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Zbývající část promlčecí doby pak počala znovu běžet ode dne 22. 6. 2006 až do dne 20. 11. 2006, kdy bylo žalobci doručeno sdělení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru o povinnosti uhradit poškozené úroky z prodlení.
36. Právní závěr žalovaného, že ke dni uplatnění nebyl nárok na náhradu škody promlčen, je proto opodstatněný, soud na shora uvedené důvody žalovaného pro stručnost odkazuje a dodává, že i v tomto ohledu žalovaný dostal své soudem uložené povinnosti. Dle závazného právního názoru soudu žalovaný důvodně po zjištění, že nárok poškozeného není promlčen, rozhodl o úrocích z prodlení, jako příslušenství pohledávky poškozeného, přičemž vycházel ze stejného závazného právního názoru soudu, že žalobce byl povinen škodu zaplatit ode dne vykonatelnosti pravomocného rozsudku v trestním řízení a neučinil-li tak, ocitl se v prodlení až do uhrazení dluhu dne 9. 10. 2016. Období, v němž byl žalobce povinen hradit úroky z prodlení, stejně jako procentuální výše uložených úroků z prodlení, však není předmětem žaloby, proto se jí soud nezabýval.
37. V *druhém* žalobním bodu žalobce vytýkal poškozenému nedostatečnou aktivitu v trestním řízení, spočívající v tvrzeném nevyužití jeho zákonných procesních práv, jako je například návrh důkazů či nahlížení do spisu. K tomu soud uvádí, že případná nedostatečná aktivita poškozeného v trestním řízení není pro posouzení možného promlčení jeho nároku na náhradu úroků z prodlení relevantní. Poškozený nemá v trestním řízení povinnost, a mnohdy ani možnost, dostatečně se informovat o průběhu řízení a jeho průběžných výsledcích. Je úkolem orgánů činných v trestním řízení, aby poškozeného poučily o jeho právech a umožnily mu jejich uplatnění. V projednávaném případě poškozený řádně využil své právo připojit se se svým nárokem k trestnímu řízení. Nevyužití veškerých ostatních procesních práv ze strany poškozeného mu nemůže být přičítáno k tíži. Ostatně také NSS ve shora zmíněném rozsudku nepovažoval za příklad, kdy účastník řádně nepokračuje v řízení, případ, kdy poškozený v adhezním řízení pouze nepodá opravný prostředek proti výroku trestního rozsudku o povinnosti k náhradě škody, jestliže byl ohledně části uplatněného nároku (např. zahrnujícího úroky z prodlení) odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle NSS takovým jednáním poškozený nijak nebrání meritornímu

rozhodnutí v trestní věci, respektive ani o žádné jiné řešené otázce a zároveň na svůj uplatněný nárok nerezignuje (str. 27 rozsudku).

38. Lze tak uzavřít, že žalovaný postupoval při hodnocení skutkového stavu věci v souladu se zákonem a závazným právním názorem soudu i NSS, přičemž závěry žalovaného mají oporu v dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

V. Závěr a náklady řízení

39. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobu proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 23. dubna 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu